

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by the Supreme Court of Justice of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Suprême de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Džinić v. Croația - [38359/13](#)

Hotărârea din 17.5.2016 [Secția a II-a]

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

Articolul 1 para. 2 din Protocolul nr. 1

Controlul folosinței proprietății

Ordin de sechestrul provizoriu aplicat bunurilor reclamantului în cadrul unor proceduri penale fără evaluarea proporționalității măsurii: *încălcare*

În fapt – Reclamantul, director al unei companii, a fost pus sub urmărire penală, fiind suspectat de comiterea unor infracțiuni economice. Pe parcursul procedurilor, Curtea de District a încuviințat o cerere a Procuraturii Generale pentru confiscarea mai multor bunuri ale reclamantului, în vederea asigurării punerii în executare a unui posibil ordin de confiscare care acoperea presupusele foloase financiare ale reclamantului. Ordinul de sechestrul a fost menținut de către Curtea Supremă. Cererea reclamantului de ridicare sau de revizuire a acestei măsuri, pe motiv că valoarea bunurilor sechestrate depășea cu mult sumele presupus a fi castigate în mod ilicit, a fost respinsă.

În drept – Articolul 1 din Protocolul nr. 1: Singura problemă ridicată în fața Curții a fost dacă sechestrul aplicat bunurilor reclamantului fusese proporțional, cu alte cuvinte dacă fusese asigurat un echilibru echitabil între cerințele interesului general al comunității și condițiile protecției drepturilor fundamentale ale reclamantului.

Reclamantul era suspectat de dobândirea unui câștig financiar de aproximativ 1,060,000 EUR, prin comiterea unor infracțiuni. Prin urmare, acțiunea întreprinsă de către Procuratura Generală de asigurare a punerii în executare a unui posibil ordin de confiscare nu era supusă criticilor, în sine. Totuși, având în vedere riscul unei sarcini excesive impuse reclamantului, acest fapt nu scutea instanțele naționale să verifice îndeplinirea condițiilor pentru aplicarea unui sechestrul și proporționalitatea naturii și întinderii sechestrului. Deși nu avea dovezi privitoare la valoarea bunurilor, Curtea de District a admis cererea de aplicare a sechestrului pentru toate acestea, fără să evalueze proporționalitatea valorii lor raportat la cuantumul presupusului câștig ilicit. Curtea Supremă a eșuat în a rectifica omisiunea când nu a efectuat propriul ei test de proporționalitate și a calificat apoi ca speculative susținerile reclamantului din cadrul procedurilor penale potrivit cărora bunurile sale valorau aproape 10,000,000 EUR ca fiind speculative, respingându-le fără vreun motiv. Curtea a subliniat că nu s-a presupus că bunurile în cauză au fost dobândite ca urmare a comiterii unei infracțiuni sau că putea exista o legătură între dobândirea lor și comiterea unei infracțiuni. Ele au rămas, totuși, obiectul ordinului de sechestrul timp de mai mult de doi ani și jumătate.

În concluzie, deși legitim și justificat în principiu, sechestrul a fost instituit și menținut fără o evaluare a concordanței valorii bunurilor sechestrate cu sumele din presupusa cerere de confiscare. Modul în care a fost aplicată măsura nu a fost unul adecvat pentru a demonstra că a fost respectată cerința "echilibrului echitabil".

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 2,000 EUR pentru prejudiciul moral suferit; capătul de cerere privitor la prejudiciul material – respins.